

blevet endnu vigtigere, vi er i endnu højere Grad blevet et strategisk Brændpunkt, end vi var før Krigen og under Krigen. Det er derfor, det forekommer mig saa overordentlig hasarderet af den højtærede Minister at ville føre dette Forslag igennem nu, paa dette Tidspunkt. Der er intet udenrigspolitisk Forhold, dér virkelig kan retfærdiggøre et saadant Skridt.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch har henvist til, at Spørgsmaalet om Danmarks Forsvar var uafhængigt af vor Stilling i Folkens Forbund og Folkeforbundspagten, vi kunde indrette det ganske, som vi vilde, have saa lidt som det passede os, alt kunde forliges ikke alene med Pagtens Ord, men ogsaa med de ledende Folkeforbundsmedlemmers Interesser, de toneangivende Stormagter i Europa. Dertil vil jeg sige, at hvis vort Forsvar virkelig er ligegyldigt, hvorfor bestræber man sig da ikke fra den danske Regerings og det danske Diplomatis Side for at faa positive Tilkendegivelser af en saa enorm Betydning for Drøftelserne her? Hvis det holder Stik, at det er de paagældende Stormagter ligegyldigt, hvad vi gør, saa maa det da ogsaa være en let Sag for dem at erklære det. Naar det faktisk ikke har nogen Interesse for dem, hvad vi gør, saa kan det heller ikke være mod deres Interesse at sige, at det ingen Interesse har. Hvorfor faar man saa ikke en udenrigspolitisk Dokumentation til Begrundelse for, at dette Forslag virkelig udenrigspolitisk er fuldt forsvarligt?

Man kommer med tomme Hænder, udenrigspolitisk set, og forelægger dette Forslag for den danske Rigsdag til Vedtagelse. Og hvad henviser man saa til? Ja, man henviser til, hvis der virkelig blev europæisk Konflikt, er det ganske ligegyldigt, hvad Danmark foretager sig, om det har større eller mindre Forsvar, for knust bliver det alligevel. Dér er det, jeg er uenig med det ærede Medlem Hr. P. Munch, for jeg kan meget vel tænke mig — og det er ikke modbevist af det ærede Medlem —, at vi kunde have et Forsvar, som var i Stand til — det er Venstres ledende Synspunkt — at holde en kort Tid, at modstaa det første Angreb, indtil vi kunde faa Hjælp. Den Opgave kan meget let formuleres, at kunne holde en kort Tid, holde 8 Dage i Jylland mod Invasion, at kunne i en Uge forhindre København i at blive terroriseret ved Bombardement fra Luften. Men Betingelsen for, at et Forsvar kan faa militær Betydning, er, at det gaar Haand i Haand med et udenrigspolitisk Arbejde. Det er det store Misgreb her i Landet, at vi har lavet Forsvarsordninger i det uendelige, Gang paa Gang, men

der har aldrig været nogen som helst parallelløbende udenrigspolitisk diplomatisk Aktion.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch henviste til, at det eneste, vi kan haabe paa, er en Fredens Udvikling mellem Staterne; Forsvaret, det militære Forsvar, betyder intet; diplomatiske Aftaler og Traktater betyder intet; det eneste, vi kan haabe paa, er en Fredens Udvikling mellem Staterne. Jeg haaber oprigtigt, at en saadan Udvikling maa gaa for sig i den Henseende. Jeg haaber oprigtigt, at det Udraab, som en fransk Politiker udslyngede i Nationalforsamlingen i 1789: En Dag vil Retten blive den civiliserede Verdens Hersker — jeg haaber, at denne Forudsigelse en Dag maa blive til Virkelighed. Men jeg kan ikke se rettere end, at saaledes som Forholdene stiller sig i Øjeblikket i den civiliserede Verden, er der grumme ringe Udsigter til, at Retten bliver den civiliserede Verdens Herre.

Men hele Forskellen mellem de ærede Medlemmer af Regeringspartierne og os Konservative tror jeg ligger ikke blot i en politisk Betragtning, men jeg kunde sige i en i egentligste Forstand dybtgaaende Forskel i Livsanskuelse. Vi Mennesker har hele Menneskehedens Historie igennem vist os som erobrende, som Kampdyr, og Historien har Gang paa Gang vist, at Verden byder sine største Belønninger til de Nationer, som har Mandsvillie til at hævde sig og Mandsmod til at dø, hvis det behøves. Der foregaar i Historien en naturlig Udvalgelse af de bedst egnede, af de kraftigste, af dem, der har mest Selvhævdelsesesevne og Selvhævdelsesvillie, og dette fører til, at de pacifistiske Betragtninger ikke holder Stik, fordi de strider mod de Kræfter, som er de bestemmende for den historiske Udvikling. Det er i Virkeligheden ud fra denne Livsanskuelse, ud fra disse Grundsynspunkter, at vi Konservative kommer til den Opfattelse, som altid har været vor, at et Folk staaer sig bedst ved at hævde sig mod Angreb og Overgreb, at dersom det opgiver at hævde sig, demoraliserer det sig selv, svækker det sig selv, og saa bliver til syvende og sidst dets Stilling langt farligere og langt mere udsat, end naar det gør sig redelige og virksomme Anstrengelser for at hævde sig i den mellemstatslige Kappetrid.

Forsvarsministeren (L. Rasmussen): Baade det ærede Medlem Hr. Brorsen og det ærede Medlem Hr. Pürschel har rettet nogle Henvendelser til mig, og jeg skal